



Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 1 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 78

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

— Ἀδελφὴ, σὲ παρακαλῶ, παῦσον τὰ
τοιαῦτα λυπηρὰ προαισθήματα, καὶ ἔσο πε-
πεισμένη, ὅτι μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ
λύσῃ τοὺς τῆς ἀφιερώσεώς μου δεσμούς.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἐδίττη, ἥτις ἐ-
κάθητο κατὰ μέρος περίλυπος καὶ μελαγ-
χολικὴ, ἐταράχθη ὑπὸ ρίγους διελθόντος ὅ-
λον τὸ σῶμά της, ὁμοίου πρὸς ἐαρινὴν αὐ-
ραν ἐν μέσῳ τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῶν ἀν-
θῶν.

Τὸν Τασίλλον δὲν διέλαθεν ἡ ταραχὴ αὐ-
τῇ, καὶ ἀνεστῆναξε. Καὶ αὕτῃ ἡ Βέρθα ἐνό-
ησε τοῦτο, καὶ ἔρριψε πρὸς τὴν φίλην τῆς
ὀργίλα βλέμματα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐ-
φάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἡ μάμμη.
Τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τῆς διέγνω τὴν
ἐννοίαν τῶν διαφορῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐ-
δόσποζον τοῦ μικροῦ ὁμίλου, καὶ στραφεῖσα
πρὸς τὴν Ἐδίττην εἶπε μετὰ σκληρότητος :

— Συγγνώμην, ἀγαπητὴ μοι, ἐὰν δὲν δύ-
ναμαι νὰ σὲ κρατήσω πλεονέκτερον παρ' ἐμοί,
διότι κατεπίγουσα ὑπόθεσις με ἀναγκάζει
νὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς ἀνεψιάς μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γραῖα κυρία
ἐφρόντιζε δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ ἐξεύρισκῃ
παντοίας προφάσεις, ὅπως παρακωλύσῃ τὰς
συχὰς ἐπισκέψεις τῆς Ἐδίττης, εἰς τρόπον
ὥστε δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὸν Ράλφον μέχρι
τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ νέος ἐπρόκειτο νὰ
ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκογενείας του, διήλθε
μελαγχολικῶς θλιβερά τις καταπίεσις κα-
τεῖχε τὰς ψυχὰς ὅλων ἐλθούσης δὲ τῆς ὥρας
τῆς ἀπελεύσεως, ὁ Ράλφος ἀφοῦ ἀπεχειρέ-
τισε τὴν μάμμη, τὴν ἀδελφὴν του καὶ τοὺς

φίλους· ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἐδίττην, καὶ
μετὰ φωνῆς προδιδούσης συγκίνησιν βαθεῖαν
καὶ ἀόριστον εἶπε :

— Κόρη μου, σὺ ἦσο ὁ μόνος ἀστὴρ, ἡ
μόνη γελῶσα εἰκὼν τῆς ζωῆς μου. Θὰ εἶχες
τὴν δύναμιν νὰ μὲ δεσμεύσῃς ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ, ἐὰν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον τοιαύ-
τας ἰδέας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν
φωνὴν τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἀκαταμάχητος μὲ
προσκαλεῖ... Δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἐκλέξω...
Μεῖνον, Ἐδίττη μου, ἀγνὴ καὶ ἄδολος, ὅ-
πως κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ζήσον, ὥστε ὁ
λογισμὸς μου νὰ στρέφηται πάντοτε πρὸς
τὴν ἀνάμνησίν σου, ὡς εἰς πλάσμα ἅγιον
καὶ ἄυλον.

Ἡ Ἐδίττη ἦτο τοσοῦτον τεταραγμένη,
ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθώσῃ
λέξιν, ἀλλὰ τέλος μετὰ φωνῆς διακεκομμέ-
νης ὑπετραύλισεν :

— Οἱ εὐγενεῖς σου λόγοι ἀντήχησαν γλυ-
κέως καὶ μελαγχολικῶς εἰς τὴν καρδίαν μου,
καὶ θὰ μείνωσιν ἐγκεχαραγμένοι, ὅπως μοὶ
ἐμπνέωσι τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν... Θέλω
εὐχρῆθαι πάντοτε ὑπὲρ σοῦ, ὅπως ἤθελέ τις
προσευχηθῇ ὑπὲρ τοῦ τρυφερωτέρου καὶ προ-
σφιλεστέρου ἀδελφοῦ.

Ὁ Ράλφος τότε ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ
ἡ κόρη μετέβη εἰς τὸν ἐξώστην ὅπως ἴδῃ ἀ-
κόμη αὐτόν. Μετὰ τινὰς βηματισμοὺς ἐστα-
μάτησε καὶ ἐπεμψε διὰ τῆς χειρὸς του τελευ-
ταῖον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν φίλην του, ἥτις
ἐκράτει τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,
λόγῳ μὲν ὅπως προφυλαχθῇ ἐκ τοῦ φωτός,
πράγματι ὅμως ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ ρέοντα
δάκρυά της.

Ὅταν ἡ Ἐδίττη ἐξησθενημένη καὶ κε-
κμηκυῖα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκάθησε
πλησίον τοῦ κεντήματός της ἀρξαμένη τῆς
ἐργασίας, ἀλλ' ἡ βελὸν ἀδιαλείπτως τῇ
διέφυγεν. Ἀπαξ ἡ δις λαθραίως ἔφερε τὸ
μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀνησύχως

παρατηροῦσα τὴν μητέρα της, καὶ φοβου-
μένη μήπως τὴν ἐννοήσῃ, ἀλλ' αὕτη ἐφαί-
νετο ἀπησχολημένη ὅπως κλώθῃ, ἢ τοῦλάχιστον
ἐδήλου ὅτι δὲν ἠννόησε τίποτε.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, μαντεύσας ὁ
Τασίλλος τὴν σιωπηλὴν λύπην τῆς κόρης,
ἐφρόντιζε νὰ μὴ τὴν συναντήσῃ, καὶ ἐσύ-
χναζε πλέον παρὰ ποτε εἰς τῆς Βέρθας, ἥτις
ἐφαίνετο ὑπερήφανος ἐκ τῆς ἀδιακόπου πα-
ρουσίας τοῦ νέου. Εὐχαρίστως ἤθελε παραι-
τηθῇ νὰ συνοδεύσῃ τὴν μάμμην της, καὶ
παρευρεθῇ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀδελφοῦ
της, ἐὰν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἤθελεν εἶναι ἀ-
δύνατον εἰς αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὸν Τασίλλον,
ὅστις ἕως τότε οὐδόλως εἶχεν ἐκφρασθῇ πρὸς
αὐτήν.

Ἐν τούτοις ὁ Ράλφος γονυκλιτῶς ἐν τῷ
κελλίῳ του ἀπηύθυνε πρὸς τὸν οὐρανὸν θερ-
μὰς δεήσεις, ἐπικαλούμενος τὴν δύναμιν, ὅ-
πως ἀντιστῇ κατὰ τῶν κατατροχουσῶν αὐ-
τὸν σκέψεων καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς νηστείας,
σκληραγωγίας καὶ στερήσεις, ἀλλὰ πάντα
ἦσαν μάταια. Κραταῖα, ἰσχυρά καὶ συνα-
φῆς ἰδέα ἐκράτει τοῦ νοός του, ὑποσχομένη
τὴν χράν καὶ τὴν εὐτυχίαν... Κατὰ τὰς
μακρὰς νύκτας, καθ' ἃς ἐζήτει νὰ διέλθῃ
βεθυθισμένος εἰς τὰς δεήσεις, ἡ διάνοιά του
αἰφνης μετεωρίζετο ὑπὸ ὀνείρων, καὶ παρε-
νετίθεντο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐσταυρω-
μένου, πρὸς δὲ προσήλουν τὰ βλέμματά του,
λεῖοι βόστρυχοι ξανθοῦ κόμης καὶ πρόσωπον
γλυκὺ καὶ ροδινόν. Ἀνεύρισκε δὲ ἐν τῇ εἰ-
κόνι τῆς Παρθένου τοὺς ἡδέως χαρακτῆρας
τῆς Ἐδίττης, — ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶχον τὰ χεί-
λη τῆς ἀγαπητῆς ἐκείνης κόρης — καὶ ὅτι οἱ
ὀφθαλμοὶ τῶν μαρτύρων εἶχον τὴν τρυφερὰν
ἐκφράσιν ἐκείνων τῶν τῆς Ἐδίττης, τῶν
τοσοῦτω ἐλκυστικῶν.

Εἰς τινὰς στιγμὰς ἡ πρὸς τὸν θρησκευτι-
κὸν βίον ἔφεσις τῷ ἐφαίνετο φοικώδης καὶ τε-
ρατώδης, καὶ τὸς ἐβασανίζετο ἀπὸ ἐναν-

τίας σκέψεις, ὥστε ἤθελε τις νομίζει ὅτι κατετήκετο βραδέως ὑπὸ πυρετοῦ· τοιαύτη ἦτο ἡ φυσικὴ καὶ ἡθικὴ ἐξασθένησις τοῦ ταλαιπώρου νέου.

Ἰερεῖς, παρειαυρισκόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, ἐθαύμαζον τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, ἐπέτρεπον δὲ τῷ Ράλφω νὰ μένῃ ἐν τῷ ναῷ ὅσον καιρὸν ἤθελεν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ πολὺ ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰς ἱεράς ψαλμωδίας, αἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν τοσοῦτω εἴλκυον αὐτόν· ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε πάντοτε τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν τῆς Ἑδῆτιτς.

Μετά τινας μῆνας ἡ θλιβερά αὕτη ταλάντευσις τῶν αἰσθημάτων του ἔπαυσεν. Ὁ Ράλφος ἐνόμιζε μὲν ἑαυτὸν ἀποθανόντα, νεκρόν, διάφορον ὅμως τοῦ πνεύματος τῶν ἄλλων νεκρῶν. Ἐβλέπε τὴν ψυχὴν του περυγίζουσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἀνάγκητον πρὸς οἰκονδήποτε χαρὰν καὶ λύπην. Ἡ ἐνδόμυχος αὐτοῦ γαλήνη κατωπτρίζετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, ἣτις ἐφαίνετο φωτιζομένη ὑπὸ ὑπερφύσους πίστεως. Αἱ παρελθούσαι ἀγωνίαι δὲν ἐφαίνοντο πλέον αὐτῷ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ μαρτύρια τῆς θυσίας, ἣν πρὸς τὸν Θεὸν προσέφερεν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ ὡς διακόνου πρώτη χειροτονία, καὶ ἡ Βέρθα, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ ὅπως παρειαυθῇ εἰς αὐτήν, μετέβη πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῆς Ἑδῆτιτς.

— Πόσον θὰ ἦσαι εὐτυχής ! ὑπετονθόρῃσεν ἡ Ἑδῆτιτς, ὡς νὰ ἀπῆντα εἰς μύχιόν τινα φωνήν.

— Δὲν σοὶ εἶναι τοῦτο δυσάρεστον ; ἀπήντησεν ἡ Βέρθα.

— Εἰς ἐμέ !... Ἐὰν ἡσθανόμην λύπην διὰ τὴν δυστυχίαν του, τότε δὲν θὰ τὸν ἡγάπων.

Ἡ Βέρθα μετέδωκεν εἰς τὸν Τασίλλον τὰς λέξεις ταύτας προσθέτουσα :

— Δὲν ἔχω τοιαύτην ιδέαν περὶ ἔρωτος !

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Τασίλλος, ὑπάρχουσιν ὅμως ποικίλα εἶδη ἔρωτος.

— Ποικίλα ;... καὶ κατὰ τί ;

— Κατὰ τὸ αἶσθημα, εἰς ὃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰδεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος.

— Ἐρχομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὅσαιτυχὸν εἶναι ὠραῖα, ἔχουσι τὴν καρδίαν παγεράν.

— Ἀ, νομίζετε...

— Ναί, ἀνταπήντησεν ἡ Βέρθα, ἀτενὼς παρατηροῦσα τὸν νέον.

— Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ ἀληθές, ὅτι αἱ μελαγχροινὰί νέαι ἔχουσι θερμὴν τὴν καρδίαν.

— Δικαιοτάτη θεωρία, διότι τὸ πῦρ δὲν δύναται ἢ νὰ φανῇ λίαν θερμὸν ἐν μέσῳ τοῦ φύχους.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ράλφος προεχειρίζετο, ἡ Ἑδῆτιτς γονυκλιτῆς ἐν τῇ Μητροπόλει, ἐφαίνετο καταβιβρωσκόμην ὑπὸ τρυμερῶν διχλογισμῶν, τόση θλίψις ἀπεικονίζετο εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της. Ὅταν ἡ λειτουργία ἐτελείωσε, στρέψασα τὸ πρόσωπόν της εἶδε τὸν Τασίλλον, ὅστις ἐρείδόμενος ἐπὶ τινος κίονος, παρετήρει αὐτήν μετὰ περιπαθοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἡ κόρη ἐλαφρῶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον χειριτισμοῦ, τότε αὐτὸς πλησιάσας εἶπεν αὐτῇ μετὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης :

— Σήμερον εἶσαι μελαγχολικώτερα τοῦ συνήθους...

— Ἐννοῶ τὴν ἐννοιαν τῶν λέξεών σου... Βεβαίως ὑπαινίττεσαι τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ παιδικοῦ μου φίλου.

Ὁ Τασίλλος ἐνευσε καταφατικῶς.

— Ναί, ἐγὼ ἰστικὸν αἶσθημα ἐπισκοτίζει πρὸς τὸ παρὸν τὴν διάνοιάν μου... ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διασκεδασθῇ... Ὅθι γίνῃ ἄγιος, καὶ θέλει χρησιμοποιοῦσιν τὴν ζωὴν του πρὸς ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

— Σχεδὸν φθονῶ τὸν Ράλφον καὶ διὰ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔχεις, καὶ διὰ τὴν διακρινομένην ὑπόληψιν, ἣν πρὸς αὐτὸν τρέφεις...

— Ἄν ἐγνωρίζετε πόσον εἶναι καλός !... οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀδυναμία ἐπισκοτίζει τὴν διάνοιάν του... καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῇ, τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι μεταμορφοῦται καὶ ἀγνίζεται.

Ἡ μήτηρ τῆς κόρης, ἣτις εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν παραλάβῃ, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ὁ Τασίλλος συνώδευσε τὰς δύο κυρίας μέχρι τῆς κατοικίας αὐτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐσυνειθίζον νὰ λέγωσιν εἰς τὰ περίεξ ἀπὸ τὸ Ρουέν μέχρι τοῦ Κέν : « Ἰσχυρὸς ὡς εἰς Βιλλωδαί »· ἀλλ' ἔλεγον ἐπίσης : « Γενναῖος ὡς εἰς τῶν Βιλλωδαί ».

Συνήθως ἀπέθνησκον ἐνεννηκοντούτεις.

Καὶ εἰς τὴν ἡλιλίαν αὐτὴν θὰ ἐπέβαινε τὸν βίον καὶ ὁ πατὴρ τῶν τριῶν μας λὰ Βιλλωδαί, ἂν δὲν συνελάμβανε τὴν κακόζηλον ιδέαν νὰ ἐνοχλήσῃ ἐν οὐ δέοντι ἐν τῇ τρώγλῃ αὐτοῦ, κολοσσιαῖον τινὰ ἀγριόχοιρον, παρὰ τοῦ ὁποίου κατεσπαράχθη εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ ἔντερα του ἐκοιλίσθησαν εἰς τὰς ἐρεῖκας, ὡς τὰ ἐντόσθια τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἱππῶν τῶν Πικαδόρ, τῶν κατὰσπαρασσομένων ὑπὸ τῶν ταύρων, εἰς ταυρομαχίαν τινὰ τῆς Βαρκελώνης ἢ τῆς Γρενάδης.

Ἀπεβίωσε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτώμα του, χάρις εἰς τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, πιστοῦ ζώου ἰσπανικῆς καταγωγῆς, ὅπερ σπανίως ἐμακρύνετο ἀπὸ πλησίον του καὶ οὐτινος ἡ θέσις ἦτο προσδιορισμένη πλησίον τῆς ἐσχέρας ἐνώπιον τῆς εὐρυχώρου ἐστίας τοῦ μαγειρείου, εἰς Ρόχην δ' Ἐκτό.

Ὅθεν ὁ ἥδη ἀγροκόμος Ἰωάννης-Πέτρος λὰ Βιλλωδαί ἐκληρονόμησε τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων τῆς Ρόχης νεώτατος ἐτι, καὶ ἐνῷ οὐδὲ ὅπως ἐφαντάζετο τὸ τοιοῦτον.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐβίου οὗτος βίον ἀγρότου καὶ ναύτου συγχρόνως, κυνηγῶν καὶ ἀλιεύων ἐνταυτῷ, ἐν συνδύῳ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του Θωμᾶ λὰ Βιλλωδαί, ἐνὸς θαλασσίου λύκου, ἢ μάλλον πειρατοῦ, οἱ ἀπαντῶνται ἀπὸ Βουλώνης μέχρι τῆς Βρέστης καὶ τοῦ Σαῖν Νεζέρ, ἐνῷ ὁ νεώτατος ἀδελφὸς αὐτῶν ζωηρὸς καὶ ἀβρός ὡς νεᾶνις, παρεδίδετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Λατινικῶν καὶ Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Λαζάλ, διευθυνομένην ὑπὸ μοναχοῦ τινος συγγενοῦς των, μὲ ὅταν σχεδὸν ζέσιν οἱ δύο πρεσβύτεροι παρεδίδοντο εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις.

Ὅθεν ἐνῷ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς διηύθυνε τὴν Ρόχην, καὶ ὁ δευτέρος γενόμενος πλοίαρχος διέσχιζε τὰ πελάγη καθ' ὅλα τὰ πλάτη, ὁ μικρότερος αὐτῶν ἐτελείωνεν ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις του.

Εἰκοσιδιετῆς ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικά.

Ὁ Μαυρίκιος δ' Ἑλύ, ὅστις ἦτο πέντε ἢ ἑξ ἔτη πρεσβύτερος αὐτοῦ, τὸν παρέλαβεν ὡς ἰδιαιτέρον αὐτοῦ γραμματέα καὶ τὸν ἐνεκατέστησεν ἐν τερπνῷ τινι διαμερίσματι τοῦ μεγάρου του, βλέποντος πρὸς τοὺς κήπους, μὲ πεντακοσίων φράγκων μισθὸν καὶ τὴν τροφήν του.

Ὁ τε κύριος καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ συνδεθῶσι διὰ φιλικῆς οἰκειότητος.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί κατέστη ἀπαράιτητος τῷ πρίγκηπι, οὐτινος περιέστελε κάποτε τὰς τρέλας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς διορθώσῃ.

Ὁ Μαυρίκιος ζωηρὸς καὶ ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὰς ἡδονάς, ἔμεινεν ἐνωρίς ὀρφανὸς καὶ κύριος ἑαυτοῦ· δεκαεξαετῆς ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ πέντε ἔτη βραδύτερον, ἡ πριγκίπισσα ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της καὶ ὁ νεανίας ἀνέλαβε τὰ ἡνία, σκορπίζων τὰ ἐκατομύρια εἰς τὰ ἱπποδρόμια, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ καταστρεπτικὰ θηλάκια γυναικῶν ὠρίμων, αἵτινες ἀναλαμβάνουσι συνήθως τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνατροφῆς τῶν τιτλούχων ἐφήβων, ὅταν μάλιστα οὗτοι εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ εἰσόδημα πλούσιον.

Ἀπὸ τινων ὅμως μηνῶν διεδίδοντο φῆμαι λίαν ἀνησυχαστικαὶ διὰ τοὺς λὰ Βιλλωδαί· ὁ μπάρμπα-Χανού ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὠρῖσεν αὐτάς.

Ἐλεγον ὅτι ὁ πρίγκηψ ἡσώτευεν ἄνευ μέτρον ὠμίλουν περὶ πωλήσεως τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, ὅπως ἀναπληρωθῶσι τὰ χάσματα, ἅτινα ἐγένοντο εἰς τὰ πριγκηπικὰ κεφάλαια.

Ἐν τούτοις ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαί ἔμεινεν ἐν τῇ ἑδρᾷ του σύννοος, καὶ ἐνῷ ἐκέρνα ἀφθόνως εἰς τὰ ποτήρια τῶν ἀδελφῶν του τὸ ρῶμιον, ὅπερ ὁ ναύτης διέταξεν, οὗτος, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Τί ἔχεις, Γιάννην ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Τίποτε.

— Φοβεῖται μήπως τὸν ἀπολύσουν, εἶπε πονήρως ὁ γραμματεὺς.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται.

Διότι ἡ θέσις αὐτοῦ ἦτο ἀξιόλογος, καὶ διότι καὶ ἐν τῇ ἄκρως ἐντίμῳ διαχειρίσει αὐ-